

A NŐTISZTVEISELŐ JÖVŐJE.

Írta: WILLHELM SZIDÓNIA.

Nem tartozom azok közé az aggodalmasok közé, akik a ma örömét a holnap gondjával keserítik. De éppen azért, mert a ma örömét keserűség nélkül akarom élvezni, józanul előrelátva osztom be életemet olyképen, hogy az emberi belátás körébe eső holnap se töltsön el, anyagi tekintetben, egy határozatlan kérdőjel kétségeivel.

A ma alatt a jelent, munkabíró ifjúkorunkat értem, a holnap alatt, a ma még távoli ködben burkolt, de eljövendő aggkort.

Híve vagyok a ma, az élet teljes megbecsülésének, örömteljes, okos és célszerű végigélésének. Ennek egyik főkeiléke, véleményem szerint az, hogy ne lebegjen Örökké szemünk előtt az a kérdés: „És mi lesz később?” Mi lesz, ha kihull kezünkől a toll, ha nem bírjuk többé a munkát?

Keresetünk a tisztviselői pályán olyan, hogy abból még a legkisebb megtakarítás is nagy áldozat volna, olyan összegnek az összegyűjtése pedig, amely aggkorunk ellátását biztosítaná, teljesen lehetetlen.

Vagyonnal, még pedig annyi vagyonnal, hogy gond nélkül tekinthessenek munkaképtelenségük idejére, közülünk kevesen rendelkeznek.

Aggkorunk anyagi biztosításának azonban más módja van.

Megszerezhetjük azt a Magántisztviselők Országos Nyugdíjegyeselete útján. Ez kitűnően megalapozott (vagyona ma 8 millió korona), becsületesen vezetett intézet, amelyet 18 év előtt előrelátó bölcseséggel, nagy fáradsággal, kitartással férfikartársaink alapítottak, a Nőtisztviselők Országos Egyesületének agitációja folytán, 8 év előtt pedig a nőkollégák előtt is megnyílt.

Ezt a kitűnő intézményt vegye igénybe minden kartársunk, akár a tisztviselői pályán akar maradni élet-

hossziglan, akár ha fel akarja azt másikkal cserélni. Mert aki mint igazolt tisztviselő belépett a nyugdíjegyletbe, az bármilyen pályán működjek később, vagy ha családi állapotában bármiféle változás áll be, ha járulékait pontosan fizeti, tagja maradhat az egyesületnek. Nagyon célszerű már fiatal korban megkötni ezt az aggkori ellátást biztosító szerződést, mert akkor sokkal kisebb járulékok mellett, aránylag nagyobb összegre köthetjük meg a biztosítást.

A feltételek előnyösek, miután a nyugdíjegylet tagjai hozzájárulásán kívül állami segínyt is kap, sok vállalat pedig adományokkal támogatja. Ha írásban bárki a Budapest V., Báthory-utca 5. sz. alatt levő irodához fordul, készséggel küld alapszabályokat. Ezekben különféle táblázatok vannak; a belépők szabad választására bízva, hogy melyik táblázat szerint óhajt csatlakozni.

Amikor a nyugdíjbiztosítás kérdését tárgyaljuk, nem hagyhatjuk megemlítés nélkül azt a körülményt, hogy sok nőtisztviselő arra törekszik, hogy olyan vállalatokhoz kerüljön alkalmazásba, ahol bár kisebb fizetés mellett dolgozik, de aggkorára biztosítva van, valamely a vállalat kebelében fentartott nyugdíjbiztosítás által. Igen kevés kivétellel ezek a magánnyugdíjak nagyon bizonytalanok; közelebbi kutatás mellett csakhamar kitűnik, hogy a tőkék csak papíron léteznek és ahol megvannak, ott is a vállalatok üzemében forognak, tehát nincsenek teljesen és minden eshetőséggel szemben biztosítva.

De vegyük azokat a nagy és jól megalapozott vállalati nyugdíjpénztárakat, ahol az aggkori ellátás biztonságára nézve maga a vállalat elég garancia. Itt is mit látunk? Azt, hogy a nyugdíj reményében, az esetleg befizetett, a kilépés alkalmával odavesző néhány korona miatt, olykor élethossziglan küszködik egy-egy tisztviselő koldusbéren, esetleg egyéb rossz feltételek mellett.

Egészen másképen áll az eset az önállóan, a munkaadótól függetlenül kötött nyugdíjbiztosításnál. Ez a tisztviselőt a szabad állásváltogatásban semmiféleképpen sem gátolja. Ha javíthatja helyzetét, nem tartják vissza az aggkori ellátás elvesztésének aggodalmai. Ezért kötnek ma már, igen okosan, a M. O. Nyugdíj egyleténél aggkori ellátási biztosítást olyan tisztviselők is, akiknek állásukból kifolyólag is megvan a nyugdíjuk.

A Nőtisztviselők Országos Egyesületének egyik fő-törekvése, hogy a magántisztviselői nyugdíjügyet is vegye az állam kezébe és tegye kötelezővé mindenkire nézve. De addig, amíg ezt elérjük, legcélszerűbb, ha sürgősen belépünk a Magántisztviselők Országos Nyugdíjegyletébe. Hiszen, ha a kötelező nyugdíjbiztosítás valaha életbe lép, bizonyos, hogy elsősorban ezt a pénztárt fogják államosítani, miután már most is állami segélyben részesítik és anyagilag nagyon jól áll.

A belépéssel biztosítjuk magunknak a ma és holnap nyugalmát és nem vagyunk kénytelenek öregségünkre valamely rokon vagy jótékony intézmény terhére esni.

Ha még azt is kivívhatjuk, hogy a mindenkori munkaadónk, úgy mint a betegség esetére való biztosításnál a maga részétől is hozzájáruljon egészben vagy

felelősségben a nyugdíjbiztosítási összegek fizetéséhez, ez természetesen nagyon ideális volna számunkra. Ezt általában, míg törvény nem írja elő, elérni ugyan nagyon nehéz, de egyesek közülünk, ahol a vállalat erre hajlandóságot mutat, törekedhetnek reá és el is érik majd, ha komolyan akarják.

De akár hozzájárul a munkaadó az illetékek fizetéséhez, akár nem, saját érdekünk, hogy sürgősen beiratkozzunk a nyugdíjegyletbe. A ma háborítlan öröme, a holnap nyugalma követeli ezt meg tőlünk.